

тъ ми сърдечнѣ капкѣ кръвчицѣ — мене је повече мило твое-то спасеніе, нежели мое-то благополучіе. Азъ стоѣ тука съ притесненны гърды — и ся дѣла отъ живота си, и ся отричамъ тържественно отъ тебе. —

Марія. Ты? ты ли ся отричашъ отъ мене?

Стеф. Срамъ да бѣде бѣдному, кой-то може още да ся измайва, кога-то собствена-та радость на неговѣ-тъ надѣждѣ лежи въ едно мѣрило съ щастіе-то на лѹбимцы-тъ му. — Ты си ми пружила рѣкѣ и си мя зела, защо-то бащати је привързалъ спокойство-то си за тоя сѣюзъ, а азъ не съмъ можелъ да потеглѣ назадъ рѣкѣ-тъ си, защо-то твое-то спокойство је това въздышешкомъ изискувало. — Дали си ты повече обичала твоя баща, отколко-то азъ тебе? — Срамъ нека бѣде на васъ прославени старински іунаци, кои-то сте знаили само да умрѣте за ваши-тъ съпругы! — азъ могѣ повече — азъ могѣ да прѣдамъ моѣ-тъ женѣ въ обятія-та на другѣ мѣжъ — а себе си да скрѣпѣ и да побѣгнѣ.

Марія. Мълчи, Стефане, мољти ся! каква је тая Ала, що је заболала нокты-тъ си въ твое-то сърдце?

Стеф. Остави мя да свѣршѣ. — Азъ повѣршамъ заклѣтвѣ-тъ на съпружескѣ-тъ вѣрность — Заличи прѣминали-тъ осѣмъ години изъ твоя младъ животъ — Забораѣи що съмъ ти бѣлъ до сега, само недѣй, душице, да забораѣишь лѹбовѣ-тъ ми! — Ты си сега пакъ свободна — ты можешъ да постѣпвашъ съ твоѣ-тъ рѣкѣ и сърдце както ти је воля. — Лѹбко тя още обича — награди неговѣ-тъ каменнотвѣрдѣ вѣрность — Стани негова жена — негова благополучна жена! само недѣй, душице, да забораѣишь моѣ-тъ лѹбовѣ. — Той ще бѣде баща на Иванчо — и сынъ на майкѣ ми — той ми ся је обѣ-